

ты злато чисто въ цѣломъдріето; старцити злато чисто въ благораздмїете, младити въ дѣвството; дѣцата въ простотата. Хрістіени, сичкыты златни въ ума, не мыслили дръго, оскенз дѣховныты, и небесныты работы; сичкы златны въ ꙗзыка си, тѣ не осаждавали за сребролюбїе ближнїа си, а ꙗснословали Бога въ молитекыты си; сичкыты златни въ рѣцѣтѣ си, тѣ не грабали отъ сребролюбїе чюжды нѣща, но давали милостыня отъ сквиты си; сичкыты златни въ сьрдцето, тѣ обывчали само Бога, и ближнїа си: за Божїа любовь тѣ были вынагы готови да си пролѣжтѣ кръвъ-та въ мѣченичеството; въ любовь-та на ближнїа си тѣ были сичкыты едно сьрдце, и една дѣша. Глава отъ чисто злато, Хрістіени добродѣтели, свати, истинни Хрістіени. Послѣ дойдохъ сребърныты гърды, спаднѣ цѣната; сѣжпоцѣнно є и среброто, но не колкото чистото злато; подирѣ време истина онаа жежка топлина на вѣрата, и намалѣ добродѣтель-та; животѣтѣ на Хрістіеныты былѣ добръ, но не колкото животѣтѣ на първыты. Още по послѣ дойде мѣднїатѣ коремѣ; още по долнето; дойде едно нѣкакѣо си жителство много по долне и отъ първото, и отъ второто, нѣкакѣи си нрави жестоки, и трѣдни, нѣ както мѣдь-та, ако и да не стрѣва колкото златото, или колкото среброто, стрѣва обачѣ нѣщичко, тѣи и Хрістіеныты, ако и да не сѣ были като първыты, или вторыты, при сичко това не сѣ были сѣвсемѣ подли; ако не сѣ были сѣвършени, не были и ничтожни; междѣ многото злобы нмало є єдна добродѣтель, коремѣ мѣденѣ. Нѣ най-послѣ въ тѣмъ окаянны времена ный достигнѣхумѣ въ долныты части на образа, въ браката, и тѣ сѣ часть желѣзни, и часть глиняни, което ще кажѣ, ный достигнѣхумѣ въ едно такѣосѣ жалостно сѣстоанїе, цѣото неможемѣ достигнѣ нити по надолѣ, нити на по-лошаѣо. Єдна часть смѣ желѣзо, и єдна глина. Желѣзо безѣ добродѣтелна лѣскавина, раждавали отъ невѣжество, жестоки въ грѣхѣтѣ; глина сѣ нравити ни, дѣлата ни осквернены, бесчестны, ничтожны. Злобата ни стигнѣ до край; вѣрата ни є Хрістіанска, нѣ животѣтѣ ни є ꙗзыческы. Да ви дамѣ очевидно да видите това. Было є паднѣ, когато Дїогенѣ си запалилѣ єдинѣ пѣть фенерѣтѣ, и ходѣлѣ изѣ тѣржицето Ятинейско, като чѣ тѣрѣсалѣ, да намѣри нѣщо. Онїи, които го глѣдали, смѣтали сѣ, и го пытали: Дїогенѣ, цѣо тѣрѣшишѣ? чѣловѣкъ тѣрѣшѣ, отговорила нмѣ той. Я чѣ какѣ тѣи? Не видишѣ ли чѣловѣцитѣ? Не сѣрѣцашѣ ли то-